

כ"ה סיוון	כניסת שבת	יציאת שבת
ה'תשפ"ה	19:08	20:30
ירושלים	19:30	20:32
ת"א	19:21	20:34
חיפה	19:28	20:30
באר שבע		

אילו של יצחק

פרשת "שלח-לך"

כחלק מהכנות בני ישראל בדרכם לארץ, פותחת פרשת השבוע בהחלטה של משה רבנו לשלוח מרגלים לארץ כנען כדי לתור אותה.

"שְׁלַח-לְךָ אַנְשִׁים, וַיְתְּרוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן, אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן, לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֶבְתִּיו, תִּשְׁלַח--כָּל, נָשִׂיא בְּהֶם." (י"ג, ב')

כל אחד ואחד משנים-עשר המרגלים ששלח משה רבנו לתור את הארץ מכונה בתורה נשיא – "כָּל, נָשִׂיא בְּהֶם".

אמר על כך **רבי משה-חיים-אפרים**, בעל 'דגל מחנה אפרים': במילה 'נשיא' מצויות המילים 'יש' ו'אין'. הדבר רומז שקיימים שני סוגים של נשיאים. יש מי שהוא בבחינת 'יש' – הוא מתהדר בתפקידו הרם ומדגיש בכל הזדמנות את חשיבות מעמדו ורום מעלתו. לעומתו יש נשיא שהוא בבחינת 'אין' – הוא נשאר צנוע ועניו ומתהלך בפשטות בין הבריות. אך האמת היא שמי שמחשיב את עצמו 'יש' – למעשה הוא 'אין', וגם אין הוא זוכה לכבוד ולהערכה. ואילו מי שמרגיש את עצמו 'אין' – למעשה הוא 'יש', הוא נשיא אמיתי שזוכה להערכה ואהוב על הבריות.

"וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֲשַׁכְלָה, וַיַּכְתּוּ מַשֶּׁם זְמֹרָה וְאֲשַׁכְּוֹל עֲנָבִים אֶחָד, וַיִּשְׁאַהוּ בְמוֹט, בְּשָׁנִים; וּמֵן-הָרִמְנִים, וּמֵן-הַתְּאֲנִים." (י"ג, כ"ג) והסוף כידוע מר – בכיית כל העדה, חרון אף ה', ועונש מר להיטלטל במדבר ארבעים שנה.

אומרת המשנה במסכת ביכורים (פרק ג' משנה א'):

כיצד מפרישין הביכורים, יורד אדם בתוך שדהו ורואה **תאנה** שבכרה, **אשכול** שבכר, **רימון** שבכר, קושרו בגמי ואומר: הרי אלו ביכורים".

ולכאורה מדוע לא נאמר גם זאת ותמר, שהרי גם הם משבעת המינים שצריכים להביא את ביכוריהם?

ועונה על כך **האר"י הקדוש**, שנאמר דוקא תאנה, אשכול ענבים ורימון כדי לרמזו שיש **במצות הביכורים תיקון לחטא המרגלים**! שכן על המרגלים אומרת התורה: **"וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֲשַׁכְלָה, וַיַּכְתּוּ מַשֶּׁם זְמֹרָה וְאֲשַׁכְּוֹל עֲנָבִים אֶחָד, וַיִּשְׁאַהוּ בְמוֹט, בְּשָׁנִים; וּמֵן-הָרִמְנִים, וּמֵן-הַתְּאֲנִים." (במדבר י"ג כ"ג)**. אולם המרגלים הוציאו דיבת הארץ, ואמרו: ראו כמה משונים פירותיה. ואילו במצות הביכורים עם ישראל לוקח את פירות ארץ ישראל, עולה לבית המקדש ואומר: **"וַיַּבְאֵנּוּ, אֶל-הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה; וַיִּתֵּן-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת, אֲרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ." (ויקרא כ"ו)** ומוסיפה התורה: **"וַיִּשְׂמַחְתָּ בְּכָל-הַטּוֹב, אֲשֶׁר נָתַן-לָךְ ה' אֱלֹהֶיךָ--וַיְבָרֶכְךָ." (ויקרא כ"ו)** ללמדך, שבהערכה והכרת הטוב לבורא עולם מתקנים את חטא המרגלים.

בבואם, המרגלים לא מעלימים את הדברים הטובים אודות הפירות ושבח הארץ, אך מיד עוברים לענות בהרחבה ובהטעמה על עוצמתם הצבאית של יושבי כנען **"אֶפְסָּ כִּי-עַז הָעָם, הַיֵּשֵׁב בָּאָרֶץ;"**, ועל יכולת עמידתו הצבאית אמרו: **"וַיַּהַרְגוּ, בְּצִרְתָּם זֶדֶד מְאֹד." (ויקרא כ"ו)** ולבסוף הוסיפו גם את הבעת דעתם וסיכמו: **"...לֹא נוּכָל, לַעֲלוֹת אֶל-הָעָם: כִּי-חָזָק הוּא, מִמֶּנּוּ. וַיִּצְיִאוּ דִבַּת הָאָרֶץ, אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ, אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר: הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ, אֲרֶץ אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הִוא," (י"ג, ל"א-ל"ב)** ומפרש רש"י: **"אוכלת יושביה - בכל מקום שעברנו מצאנום קוברי מתים, והקב"ה עשה לטובה כדי לטרדם באבלם ולא יתנו לב לאלו:"**

ומסבירה הגמרא (סוטה, ל"ה, ע"א), שכדי למנוע את חשיפתם בידי יושבי הארץ, פרצה בכנען מגיפה, ובכל מקום שבאו המרגלים, מת האיש החשוב באותו מקום כדי שכל בני המקום יהיו טרודים בהלווייתו ולא יבחינו ויחשדו בם.

הקב"ה עשה את הדברים לטובתם, **והם טעו בפירוש המציאות שנתגלתה לעיניהם**, ופירשוה כ"ארץ אוכלת יושביה".

ויש לשאול: מה גרם להם למרגלים אלו להיכשל בחטא הפרשנות השגויה? מדוע לא השכילו לפרש נכון את אריותם? ועונים חכמים, שכדי שלא להיכשל בהענקת פרשנות שגויה לאירועי המציאות, נדרש המתבונן **לחוסן האמונה** – שתהא אמונתו בבורא יתברך אמונת אמת, יציבה וחזקה. שבכוחה של תכונה זו להצילו מהטעיית החושים ומעריצות השכל.

ויש דרגות שונות באמונה בה'.

הדרגה הבסיסית ביותר היא להאמין שה' ברא את העולם. כדי להאמין בכך אין צורך בבנינה יתרה. כל מי שאינו כסיל או שוטה מופלג, מבין כי ההיגיון מחייב זאת, שהרי אפילו עצם דומם כמו כוס, מחט או בגד, איש אינו מעלה על דעתו כי נוצר מאילין, ועל אחת כמה וכמה אין לומר כן על הבריה כולה.

דרגה גבוהה מזו, היא להאמין שמה שהאדם יוצר כמו ידיו, גם הוא נעשה על ידי הבורא, ולא לומר כי "כוחי ועוצם ידי עשו לי את החייל הזה".

וישנה **דרגה גבוהה יותר**, להאמין בבורא יתברך גם כאשר האדם רואה דברים בלתי מובנים בהתנהגות ה', להאמין ולא לשאול שאלות.

מספר הגי'ר משה בלוי: מעשה ביהודי יקר שנולד באירופה, ובתקופת מלחמת העולם השנייה, הוא ויהודי עירו נלקחו אל המחנות, ועד מהרה מצא את עצמו, עם מספר מקועקע בזרועו, במחנה 'ברגן בלז' הנודע לשמצה.

למרות הקשיים הנוראיים והמחירים הכבדים שנדרש לשלם, הוא לא נע ולא זע מאמונתו הטהורה, ובכל עת מצוא השתדל לעשות את רצון ה', גם כשהיה לבוש בכתונת המפוספסת, הועבד בכפייה וקיבל מעט מאוד לחם כדי חייו. לאחר השחרור, הוא הגיע למחנה פליטים, וממנו התגלגל עד שמצא את עצמו על חופיה של אמריקה.

היהודי הזה לא נכנע לכל הצרות והתלאות שעברו עליו, הוא ראה שבאמריקה קשה לשמור שבת, ולכן החליט לפתוח עסק עצמאי שבו הוא יוכל לעבוד מתי שהוא רוצה, ובעיקר לשבות כשהתורה אוסרת לעבוד.

במשך תקופה הצליח היהודי לאסוף דולר ועוד דולר, עד שהקים בית חרושת קטן לייצור שוקולד, אלא שבאותה עיר היה בית חרושת ענק לייצור שוקולד, והבעלים שלו לא התלהבו מהרעיון שמתחת לאף שלהם קם לו עסק מתחרה, שכעת הוא אומנם קטן, אבל כמו כל עסק קטן, יש לו פוטנציאל גדילה רחב.

הלכו בעלי המפעל הגדול, ניסו למצוא כל מיני טענות ומענות כדי לטפול על האיש עלילות, שהוא כביכול עבר על החוק, יחד עם תביעה על נזקים שכביכול גרם להם, שכשכספם הרב הם יכלו כמובן לשחד פקידים עירוניים וגורמים נוספים, וילתפור תיקי' ביד אומן, כדי לחסל את המפעל הקטן.

אותו יהודי נקרא להתייצב בבית המשפט, וכשהגיע לשם, ניגש אליו אדם לבוש בקפידה וגלימה שחורה על כתפיו: **"אני עורך הדין של התובעים"**, אמר לו והציג את עצמו בשמו – אחד השמות הגדולים ביותר בתחום המשפט בארה"ב באותם ימים. היהודי בירך לשלום את עורך הדין, באדישות לא מוסתרת. עורך הדין הסתכל עליו במבט משתאה ושאל אותו: **"ואיפה עורך הדין שלך?"** והיהודי השיב בפשטות: **"אני לא צריך עורך דין. אני יודע מה הן הטענות שלי ואני אסתדר מצוין גם בלי עורך דין."**

הפרקליט הבכיר כמעט נעלב: **"תגיד לי, מה אתה חושב לעצמך? אני אחד מעורכי הדין הטובים ביותר באמריקה כולה, אתה מתנהג בנאיביות, אני יאכל אותך בלי מלח' על הדוכן, אין לך שום סיכוי נגדי!"**

אבל היהודי נשאר אדיש וענה לו: **"אתה אולי עורך הדין הטוב באמריקה, אבל אני מבטיח לך שאם היית לומד באוניברסיטה שאני למדתי, לא היית מחזיק מעמד אפילו יום אחד!"**

עכשיו הוא כבר הצליח לעורר עוד יותר את הסקרנות של עורך הדין הנוכרי: **"על מה אתה מדבר? אני למדתי בהארוורד! האוניברסיטה הכי טובה בעולם, סיימתי בהצטיינות, למה אתה אומר שלא הייתי שורד באוניברסיטה שבה אתה למדת... נו, אדרבה, ספר לי איפה למדת?"**

השיב לו היהודי תשובה ניצחת: **"אני למדתי איד לחיות, באוניברסיטה של ברגן בלזן! אתה לא היית שורד שם אפילו יום אחד."**

שם, במחנה, למדתי שיש בורא לעולם, ושום כוח בעולם לא יכול לשנות את התוכנית שלו. למדתי שם, שאין שום עצה ואין חכמה ואין תבונה כנגדו, מי שנועד לחיות יחיה, גם אם כל האנשים שבעולם ניסו להרוג אותו, ומי שנגזר עליו ההיפך, לא תעזור לו החכמה שלו ולא יעזרו לו הקשרים שלו וגם לא הכישורים, שאולי יכולים לשמש את הצורר הנאצי. ולכן אני לא חושש לא ממך ולא מבית המשפט, אני לא צריך עורך דין שייצג אותי!"

כעבור זמן לא רב הם נפרדו, לאחר שהדיון בבית המשפט הסתיים בניצחון מוחלט של הנתבע היהודי. עורך הדין הסתכל אחריו בהערצה, והרהר: אכן, לא הייתי מחזיק שם אפילו לא יום אחד, באוניברסיטה שבה הוא למד

חטאם של המרגלים היה, אפוא, שהם איבדו את אותה אמונה שאינה מתערערת גם למראה מציאות בלתי מובנת, **והרב קוק** זצ"ל כתב, שעד היום מלווה אותנו "זוהמת המרגלים" – חטא של קטנות אמונה שצריך לתקן.

וכתב האדמו"ר מפאסאנה זצוק"ל בספרו הנפלא אש קודש:

"ובין נא, המרגלים דברים של טעם ושכל אמרו (וג', כח): "אֶפְסָּ כִּי-עַז הָעָם, הַיֵּשֵׁב בָּאָרֶץ; וַיַּהַרְגוּ, בְּצִרְתָּם זֶדֶד מְאֹד, וְגַם-זֶדֶד הָעָם, רָאִינוּ שָׁם," ולמה לא התווכח כלב עמהם לסתור את דבריהם וטענותיהם, ורק סתם כך ענה: "עֲלֵה נַעֲלֶה וְנִרְשְׁנוּ אֹתָהּ--כִּי-יָכוֹל נוּכָל, קָה."!!!"

מסביר האדמו"ר ומבאר, כי כך צריכה להיות אמונת איש הישראלי; עליו להאמין בה' שיושיעהו ולהתחזק באמונה זו לא רק בשעה שרואה את הדרך לישועתו על פי שכלו ודרך הטבע – אלא עליו להאמין בה' שיושיעהו ויתחזק באמונתו גם בשעה שאינו רואה חס וחלילה שום מוצא על פי שכל ודרך הטבע לישועתו. ואדרבה, בשעה זו טוב שלא יתעקש למצוא איזה שכל ומבוא על דרך הטבע. אלא רק יאמין בה' שיושיעהו, ויתחזק באמונתו ובטחונו. ופגם באמונתו ובטחונו בה' בשעה זו, יוכל לעצור את ישיעתו חס וחלילה. "רק צריך לאמר: הכל אמת, שיעזר העם היושב בה'! כנים הדברים" שהערים בצורות גדולות מאד!" – ומכל מקום הנני מאמין בה' שהוא למעלה מהגבול והטבע שיושיענו, 'עלה נעלה וירשנו אותה'!"

כותב הרב אייל ורד: "מאה אלף ישראלים תקועים בחו"ל ומפעילים כל לחץ אפשרי כדי לחזור לכאן. למקום בו יורים טילים. ויש בו אזעקות וסכנות. הם משום מה לא מקבלים את עצת שרת התחבורה להמשיך להנות בחו"ל, והם די הקריטות את האתר של אל-על, שם נוהל הירישים לטיטות לארץ. טיטות החילוץ קוראים לזה. בדרך כלל חילוץ זה ממקום מסוכן למקום רגוע, וכאן, מן פלא כזה, חילוץ ממקום רגוע למקום סכנה. למקום האחוזה. למקום הגבורה. לארץ ישראל. עולם הפוך ראינו. זה התיקון האחרון של החטא הזה. מי שמע כזאת. מי ראה כאלה. בשבוע פרשת שלח עם שלם צועק את צעקת כלב. **טובה הארץ מאוד מאוד!** "אל תיראו... כי לחמנו הם סר צלם מַעֲלֵיהֶם וְהָ אֲתָנוּ אֶל תִּירָאִם." כלב אינו בודד עוד. עם שלם בדרכו של כלב. רוח אחרת עימם. רוח של אמונה וגבורה רוח של עם כלביא.

זאת ועוד; בהסברו לחטא המרגלים כותב הזוהר הקדוש במפורש כי **מניעים זרים** הם שעמדו בבסיס פרשנותם השגויה של המרגלים. המרגלים ידעו כי כניסתם לארץ ישראל תגרום לביטולו של מוסד הנשיאות ולהקמתו של מוסד המלוכה שיוירדים מגדולתם, וחפצו להותיר את המצב על כנו ולהישאר במדבר, ונמצא כי מניעים זרים אלו הם שגרמו להם לפרשנותם המוטעית.

הרי לעינינו שתי אפשרויות שיכולות להטעות את בעליהן ולהביאם לידי טעות בהבנת מעשי ההשגחה: **המניעים הזרים וקטנות האמונה**, שיש בהם כדי לסכן את אמינות פרשנותנו לאירועי החיים.

אז וגם היום, חשוב לשים לב: מי הפרשן שלנו? מי מספר לנו את הסיפור, והאם הוא מחובר לסיפור הגדול? שלא ניתקע כמו בני ישראל בפרשה 40 שנה במדבר.

גם כיום יש מי שמפחידים את העם ומציירים בפרט את הסכנות והקשיים. הם יסבירו למה אי-אפשר לכבוש את עזה ולסלק את חמאס, לבנות בירושלים, בחברון, באריאל ובאפרת. האו"ם יגנה, אירופה תכעס. אותם אנשים יטענו שאי-אפשר לנצח טרור. מדינה אינה יכולה לגבור על לוחמי גריילה. הללו גם יסבירו שאי-אפשר להחזיר מסתננים לארצותיהם. זה לא יצטלם טוב, וארגוני זכויות האדם יתקיפו אותנו. כן, לפעמים יש כאן קשיים אמיתיים. אבל השאלה המרכזית היא – האם להיכנע לקשיים ולסכנות, או להאמין שאם נעשה את הדברים הנכונים, את רצונו יתברך, בעזרת השם נעשה נצליח.

"כִּי ה' דִּבְרָטוֹב עֲלֵי־שָׂרָאֵל" (י, כ"ט) – המילים האלה של משה שקראנו בפרשת בהעלותך בשבוע שעבר, הן הנחת היסוד לכל ההיסטוריה: אלוקים בחר בנו ורוצה בטובתנו, שנביא טוב לעולם מול הרוע.

סיפורו של העם היהודי הוא סיפור הצלחתה של האמונה. אם נביט במציאות בעיניים של אמונה נראה כי הקב"ה מוליך אותנו בכל מהלכי חיינו.

כאז כן עתה, צריך להיות עיוור גמור כדי לטעון שהתהליכים אותם אנו חווים בשנתיים האחרונות הם טבעיים. כל מה שקרה כאן נעשה למעלה מדרך הטבע. וכאז כן עתה קמים קטני אמונה, עוצמים עיניים מול הניסים והיד האלוקית שמלווה בביטחה את העם היהודי, ונבהלים מקול עלה נידף.

"אֶךְ בָּה', אֶל-תִּמְרָדוּ, וְאַתֶּם אֶל-תִּירָאוּ אֶת-עַם הָאָרֶץ, כִּי לַחֲמָנוּ הֵם; סָר צֶלֶם מַעֲלֵיהֶם וְהָ אֲתָנוּ, אֶל-תִּירָאִם." (י"ד, ט"ו)

ואולם כבר התריעו רבותינו ז"ל, שהקב"ה העניק לנו את מתנת ארץ ישראל בתנאי, והתנאי מפורש בתנ"ך: "וְיָתֵן לָהֶם, אֲרָצוֹת גֹּדִים; וְעָמַל לְאֲמָיִם יִירָשׁוּ. בְּעֶבְרִי, לְשִׁמְרוֹ חֲקִי-- וְתוֹרָתוֹ יִצְרָר; הִלְלוּ-יָהּ." (תהלים ק"ה, מ"ד) ואם מבטלים את התנאי גם המתנה בטלה!

חכמים אומרים, כי נפש האדם מעוצבת ע"י מעשיו - אחרי הפעולות נמשכות הלבבות, כלומר: מתוך הפעולות הטובות אנו הופכים לאנשים טובים יותר; וחז"ל רומזים על זה באומרים: "רבי אליעזר בן יעקב אומר כל שיש לו תפילין בראשו ובזרועו וציצית בבגדו ומוזזה בפתחו הכל בחיזוק שלא יחטא שנאמר (קוהלת ד, יב) "וְהָחַיִּט הַמְשָׁלֵשׁ לֹא בְמִהְרָה יִתְקַן".

בסוף פרשתנו מופיעה מצוות הציצית, בה אנו מצווים לקשור ציצת על בגד בן ארבע כנפות, ובראייתו, עלינו להיזכר בחובת שמירת המצוות ושלא לתור אחרי הלב והעיניים.

אל מעונו של כ"ק האדמו"ר המקובל סידנא **רבי מאיר אבוחצירה זי"ע**, הגיע יהודי תושב לונדון, ובקול בוכים סיפר שלפני כמה שבועות יצא בנו הבכור מהבית, ומאז נעלמו עקבותיו. הם עשו את הכל בכדי לאתר אותו, עירבו את המשטרה המקומית, ושכרו חוקרים פרטיים, אך כל המאמצים עלו בתוהו. הקדוש רבי מאיר הרחר מעט, ולאחר מיכן ביקש שיביאו לו נייר, כשהוא שואל את בן שיחו האם מכיר היטב את הרחובות בלונדון, כשנענה בחיוב, לקח רבי מאיר עט והחל לשרטט על הנייר מפה של מספר רחובות. בפנית אחת הרחובות הוא צייר בניין, ואמר לאב: "הנה! כאן בבניין זה נמצא בןך. בניין זה שייך לכנסיה הנוצרית, ואני רואה שם את הבן האובד שלך!".

האב הנדהם התקשר מיד למשפחתו בלונדון בכדי שיבררו את העניין. ולמרבית הפלא, לאחר בירור נודע שאכן הבן נמצא שם! הסיפור ריגש את כל מי ששמע עליו. אחד מהם אזר עוז ושאל את המקובל רבי מאיר: 'איך ידע הרב היכן הבחור נמצא?' השיב רבי מאיר: 'מי ששומר את עינו בטרהר, יכול לראות בעיניו למרחקים! הסוד הוא שמירת העיניים!'

ועוד בנושא זה, סיפר ר' אריאל לוי הי"ו את המעשה המדהים הבא: "היה זה בחול המועד פסח האחרון (התשפ"ה). נסעתי אל הצדיק הקדוש – **רבי דוד אבוחצירה שליט"א** מנהריה והמתנתי בתור בין עשרות המצפים לקבל עצה וברכה. כאשר הגיע הזמן שנקבע לי מהשמיים להיכנס אל הרב, קרא לי השמש והורה לי להיכנס פינמה – אל החדור האישני של הרב. מי שמכיר את החדרון של רבי דוד – נכנסים כמה אנשים, אחד אחרי השני במרחק קצר, רבי דוד יושב על כסא גבוה ומקבל כל אחד בסבר פנים, כשהוא שומע את בקשתו ורצונו.

והנה, האדם שעמד לפני, ניגש אל רבי דוד ופתח איתו בשיחה ארוכה מעט מהרגיל: "רבנו היקר", הוא פנה אל הרב, "הרב ביקש ממני למצוא מחסן גדול על מנת לאחסן בו את הספרים החדשים של הרב היוצאים בקרוב מהדפוס. ובכן, מצאתי באחת הערים המרוחקות מכאן מחסן גדול, אך הוא אינו גדול דיו בשביל לקלוט אלפי ספרים, כפי שרצה הרב. חיפשתי רבות, אך אין מקום כה גדול כפי שהרב מחפש".

בעודי מקשיב לשיחה, אני רואה את הרב פונה אל אותו יהודי ואומר לו: "אני רואה... המחסן שמצאת גבוה בגובה של 2 מ' ורחבו הינו כעשרה מטרים. זה באמת קטן מידי, וצריך מחסן יותר גדול". אותו יהודי שדיבר עם הרב נתקף בהלם מוחלט. הפנים שלו הביעו תדהמה, מניין יודע הרב את גודלו המדויק של המחסן. אלא, שהרב המשיך להדהים את היהודי ואמר לו: "תקשיב טוב, אני חושב שמצאתי מקום מושלם בדיוק לספרים שלנו". היהודי הצעיר הקשיב בשקיקה, והרב המשיך ואמר: "שני רחובות מהמחסן הזה, יש כיכר גדולה, אתה ממשיך עד סוף הרחוב, שם יש בניין גבוה ובקרבתו יש מחסן גדול מאד שהתפנה. הגודל שלו גדול פי כמה מהמחסן שראית – שם בדיוק תלך אליו ותסגור איתו על המקום, וב"ה כל הספרים שעתידים לצאת מהדפוס ייכנסו לשם בריוח".

הבחור הצעיר שפישף טוב את העיניים ושאל את הרב: "האם הרב מכיר את העיר הזו והרחובות הללו? הרי זה לא כאן בנהריה, אלא בעיר מרוחקת? אני רואה שהרב מתמצא ממש ברחובות והסמטאות – האם הרב היה שם אי פעם? אולי הרב מכיר את בעל המחסן החדש, כשהרב אומר לי שבעת המחסן הגדול שם פנוי?".

ואז, ראיתי במו עיניי את רוח הקודש מדברת מתוך גרונו של הרב. רבי דוד הביט בו ואמר לו במילים הללו: **"מי שהעיניים שלו כאן בעולם הזה – מושפלות מטה. הוא רואה את כל מה שקורה כאן בעולם כמלעלה!"**

היינו לומדים, והרב המשיך ופירט: "כשאני שומר על עיניי בתכלית ומשפיל אותם ארצה על מנת שלא לראות מראה שאינו צנוע – הגם שמעולם לא הייתי בעיר הזו שאתה מדבר - אני יושב כאן איתך, ורואה בצורה ברורה ופרוסה לגד עיניי את כל העיר עם כל המחסנים שבה. ולכן, אני אומר לך שאני רואה בבירור כי יש ברחוב השני מחסן גדול שהתפנה כעת. כי מי שמשפיל עיניו מטה בעולם הזה מראיות אסורות – רואה את כל מה שקורה פה למעלה!".

סיים ר' אריאל לוי שליט"א: "הייתי המום. היה שווה לנסוע ארבע שעות מהמרכז על מנת לשמוע את רבי דוד אבוחצירה שליט"א אומר זאת בפה קודשו, וללמוד כמה גדול וחשוב כל התגברות והתקדשות בשמירת העיניים ברחובה של עיר בימים אלו – שזוכה האדם למעלות גדולות ועצומות, והקב"ה מזכה אותו לחזות ולראות את כל הנעשה בארץ בצורה ברורה ומוחשית". (מספר הנייד של אריאל לוי שמור במערכת)

והשם ראינו את הנפילים בני ענק מן הנפילים והניצחון בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם

"ויאמרו עלה נעלה וירשנו אתה כי יכול נוכל לה!" עד הניצחון

הם יסבירו למה אי-אפשר לכבוש את עזה ולסלק את חמאס, לבנות בירושלים, בחברון, באריאל ובאפרת. האו"ם יגנה, אירופה תכעס. אותם אנשים יטענו שאי-אפשר לנצח טרור. מדינה אינה יכולה לגבור על לוחמי גריילה. הללו גם יסבירו שאי-אפשר להחזיר מסתננים לארצותיהם. זה לא יצטלם טוב, וארגוני זכויות האדם יתקיפו אותנו. כן, לפעמים יש כאן קשיים אמיתיים. אבל השאלה המרכזית היא – האם להיכנע לקשיים ולסכנות, או להאמין שאם נעשה את הדברים הנכונים, את רצונו יתברך, בעזרת השם נעשה נצליח.

"כִּי ה' דִּבְרָטוֹב עֲלֵי־שָׂרָאֵל" (י, כ"ט) – המילים האלה של משה שקראנו בפרשת בהעלותך בשבוע שעבר, הן הנחת היסוד לכל ההיסטוריה: אלוקים בחר בנו ורוצה בטובתנו, שנביא טוב לעולם מול הרוע.

"אֶךְ בָּה', אֶל-תִּמְרָדוּ, וְאַתֶּם אֶל-תִּירָאוּ אֶת-עַם הָאָרֶץ, כִּי לַחֲמָנוּ הֵם; סָר צֶלֶם מַעֲלֵיהֶם וְהָ אֲתָנוּ, אֶל-תִּירָאִם." (י"ד, ט"ו)

ואולם כבר התריעו רבותינו ז"ל, שהקב"ה העניק לנו את מתנת ארץ ישראל בתנאי, והתנאי מפורש בתנ"ך: "וְיָתֵן לָהֶם, אֲרָצוֹת גֹּדִים; וְעָמַל לְאֲמָיִם יִירָשׁוּ. בְּעֶבְרִי, לְשִׁמְרוֹ חֲקִי-- וְתוֹרָתוֹ יִצְרָר; הִלְלוּ-יָהּ." (תהלים ק"ה, מ"ד) ואם מבטלים את התנאי גם המתנה בטלה!

חכמים אומרים, כי נפש האדם מעוצבת ע"י מעשיו - אחרי הפעולות נמשכות הלבבות, כלומר: מתוך הפעולות הטובות אנו הופכים לאנשים טובים יותר; וחז"ל רומזים על זה באומרים: "רבי אליעזר בן יעקב אומר כל שיש לו תפילין בראשו ובזרועו וציצית בבגדו ומוזזה בפתחו הכל בחיזוק שלא יחטא שנאמר (קוהלת ד, יב) "וְהָחַיִּט הַמְשָׁלֵשׁ לֹא בְמִהְרָה יִתְקַן".

בסוף פרשתנו מופיעה מצוות הציצית, בה אנו מצווים לקשור ציצת על בגד בן ארבע כנפות, ובראייתו, עלינו להיזכר בחובת שמירת המצוות ושלא לתור אחרי הלב והעיניים.